

# Και επί γης ειρήνη (Μητροπολίτης Λεμεσού Αθανάσιος)

/ [Πεμπτούσία](#)



Την περίοδο των Χριστουγέννων οπωσδήποτε έρχεται μπροστά μας αυτός ο ύμνος των αγγέλων, που έψαλλαν πριν 2000 και πλέον χρόνια, όταν κάποια νύχτα του χειμώνα ο Θεός έγινε για μας άνθρωπος. Το Ευαγγέλιο λέει ότι «πλήθος στρατιάς ουρανού έψαλλε και υμνούσε τον Θεό και έλεγε: «*Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία*». Έψαλλαν οι άγγελοι και δοξολογούσαν τον Θεό και ανάγγελλαν στους ανθρώπους ότι έρχεται η ειρήνη στη γη. Όμως πολλοί άνθρωποι διερωτούνται, η ειρήνη για την οποία έψαλλαν οι άγγελοι και ανήγγειλαν πού βρίσκεται, αφού τόσες εκατοντάδες χρόνια από την ημέρα εκείνη η ειρήνη δεν υπάρχει στον κόσμο; Ποιάν ειρήνη εννοούσαν οι άγγελοι; Μήπως μας απάτησαν και μας είπαν ψέματα; Μία πιο προσεχτική γνώση της Εκκλησίας και του Ευαγγελίου θα μας διδάξει ότι η ειρήνη η οποία υμνείτο και αναγγέλλετο από τους άγιους αγγέλους δεν ήταν η ειρήνη η εξωτερική τόσο, ότι δηλαδή ερχόμενος ο Χριστός στον κόσμο θα σταματούσε τους πολέμους, τις επαναστάσεις και τις ακαταστασίες του κόσμου τούτου. Η ειρήνη ήταν κάτι άλλο.



Μέσα στην Εκκλησία δεν έχουμε ιδέες, άρα ούτε και την ιδέα της ειρήνης ή της ελευθερίας ή της δικαιοσύνης. Στην Έκκλησία έχουμε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο. Όπως λέει ο Απόστολος Παύλος: «Χριστός εστίν η ειρήνη ημών». Άρα αυτό το οποίο ανάγγελλαν οι άγγελοι εκείνη τη σημαντική νύχτα, κατά την οποία ο Θεός εισερχόταν πλέον μέσα στην ιστορία του ανθρώπου, ήταν ο ίδιος ο Χριστός, ο οποίος έγινε για μας άνθρωπος.

Το πρόβλημα των ανθρώπων από το οποίο πηγάζουν όλα τα υπόλοιπα προβλήματα είναι η διακοπή της σχέσης του ανθρώπου που έχει με τον Θεό. Το γεγονός της πτώσεως του ανθρώπου και της αποστασίας το οποίο διέστρεψε την ανθρώπινη φύση και το οποίο έγινε ικανό να μεταδώσει μολυσματικά την ασθένεια πλέον της ανθρώπινης φύσης σ' όλους τους απογόνους του Αδάμ, ήταν αυτό το οποίο έκανε τον άνθρωπο εχθρό του Θεού. Έτσι ο Χριστός γενόμενος άνθρωπος έλυσε τον φραγμό της έχθρας και έγινε για μας ειρήνη. Δεν ήταν ο Θεός εχθρός προς τον άνθρωπο αλλά ο άνθρωπος εχθρός του Θεού. Πολλές φορές επικρατεί αυτή η αντίληψη μέσα στις συνειδήσεις μας ότι ο Θεός είναι εχθρός του ανθρώπου και πρέπει να εξευμενιστεί και να εξιλεωθεί, γι' αυτό πρέπει να κάνουμε διάφορα πράγματα για να Τον εξιλεώσουμε. Το λέμε πολλές φορές και στις λαϊκές εκφράσεις: «να γίνει ο Θεός ίλεως απέναντί μας». Το σωστό είναι ότι εμείς είμαστε οι εχθροί του Θεού όχι ο Θεός εχθρός του ανθρώπου. Άρα έπρεπε να

θεραπευτεί το τραύμα της έχθρας και να διακοπεί στην ανθρώπινη γενεά και κυρίως αυτή η αρρώστια η οποία μεταδιδόταν από γενεά σε γενεά και καθιστούσε τον άνθρωπο εχθρό του Θεού. Έπρεπε ο Θεός να γίνει τέλειος άνθρωπος, ώστε γενόμενος αυτός άνθρωπος, να μπορέσουμε εμείς να εγκεντρισθούμε πάνω στη δική του φύση την ανθρώπινη και να γίνουμε πλέον κληρονόμοι Θεού και συγκληρονόμοι Χριστού. Όπως κληρονομικά λαμβάναμε και λαμβάνουμε την αρρώστια της φύσης μας και κληρονομικά γινόμαστε άνθρωποι με διασπασμένη την προσωπικότητά μας φέροντες μέσα μας όλη αυτή την εχθρότητα προς τον Θεό, κατά τον ίδιο τρόπο κληρονομικά πρέπει πλέον να λάβουμε και την καινή ζωή. Έτσι όπως γενάρχησ μας ήταν ο παλιός Αδάμ, τώρα πια γενάρχησ μας είναι ο καινός Αδάμ, ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έγινε για μας άνθρωπος αυτή τη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή της νύχτας των Χριστουγέννων, για να μας θεραπεύσει από τις συνέπειες της πτώσεώς μας.



Όλα όσα μας έδωσε ο Θεός στη δημιουργία του «κατ' εικόνα», τα διέστρεψε το γεγονός της διακοπής της σχέσης μας με τον Θεό. Έτσι ήταν απαραίτητη η σάρκωση του Θεού Λόγου. Τώρα όμως υπάρχει ένα άλλο σημείο. Ναι μεν λάβαμε όλοι μας λόγω της σαρκώσεως του Θεού Λόγου το χάρισμα να γίνουμε φίλοι του Θεού, αλλά πρέπει να ενεργοποιήσουμε αυτό το χάρισμα. Τότε μπαίνουμε σε ένα δεύτερο χώρο, όπου συντελείται αυτή η μεγάλη μάχη και η θεραπευτική αγωγή και

η ιατρεία.

Η Εκκλησία καλεί τον άνθρωπο στη θέωση, στον αγιασμό και στη σωτηρία και του δίνει μία συγκεκριμένη θεραπευτική μέθοδο, βάσει της οποίας θεραπεύεται διά πολλών αποδείξεων. Αποδείξεις της θεραπευτικής αγωγής της Εκκλησίας είναι οι Άγιοι. Οι Άγιοι οι οποίοι ήταν και αυτοί ασθενείς άνθρωποι, μας είπαν ότι υπάρχουν τρόποι και μέθοδοι με τις οποίες θεραπεύεται ο άνθρωπος. Κατά το πλείστον οι Πατέρες δέχθηκαν κάποια θεωρία της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, χωρίς να σημαίνει ότι έχουν επίδραση από τη φιλοσοφία, αλλά για να γίνουν κατανοητοί και χωρίς να είναι περιορισμένοι στους όρους αυτούς μας είπαν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από τρία μέρη: το θυμικό, το επιθυμητικό και το λογιστικό. Με απλά λόγια είναι το σώμα του, ο νους του και η καρδιά του. Εφόσον ολόκληρος ο άνθρωπος εξέπεσε επομένως ολόκληρος ο άνθρωπος πρέπει να θεραπευτεί, άρα πρέπει όλος ο άνθρωπος να δεχθεί τη συγκεκριμένη θεραπευτική αγωγή. Να λάβει τα συγκεκριμένα φάρμακα.

Έτσι για το πρώτο μέρος του ανθρώπου, το επιθυμητικό, το «σωματικό» οι Πατέρες προτείνουν την εγκράτεια. Λένε ότι εφόσον το σώμα μας κινείται στη φιληδονία και στην άνεση και στην ηδονή, άρα η θεραπεία του σωματικού του μέρους είναι η σωματική άσκηση, η εγκράτεια, η νηστεία, η αγρυπνία, οι κόποι, η φιλοπονία, οι γονυκλισίες κ.ά. Όλες αυτές οι ασκήσεις που προτείνει η Εκκλησία, και αφορούν τη σωματική κυρίως πλευρά του ανθρώπου λέγονται «*άσκηση*» και στην πατερική ορολογία λέγονται «*εγκράτεια*». Η πτώση έγινε και διά της ακρασίας του ανθρώπου, διά της παράβασης της εντολής του Θεού. Έτσι η ανάσταση γίνεται διά της υπακοής. Φάρμακο για το λογιστικό, τον νου του ανθρώπου, ο οποίος διαστράφηκε με την πτώση και είναι άρρωστος και διεσπασμένος, δίνεται ως φάρμακο η προσευχή. Δώσε στον νου σου, λένε οι Πατέρες, σαν εργασία την αδιάλειπτο προσευχή και ουδέποτε ο νους θα στερηθεί του θείου φωτός. Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας έχει αυτή τη μέθοδο της προσευχής. Η μονολόγιστος νοερά προσευχή: «*Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με*» είναι απλή μεν στην ακοή, αλλά στην εφαρμογή είναι δύσκολη και θέλει αγώνα, όμως παράγει πολλούς πνευματικούς καρπούς. Επαναλαμβανόμενο το όνομα του Χριστού μέσα στον νου του ανθρώπου τον εξαγιάζει και του δίνει πνευματική εργασία, ώστε να εκδιώκονται οι ακάθαρτοι και πονηροί λογισμοί. Η προσευχή ήταν η κύρια εργασία του νου του ανθρώπου μέσα στον Παράδεισο.

Στη συνέχεια στο θυμικό, στον χώρο της ψυχής, δίνεται ως αντίδοτο της κακίας και της πονηρίας η αγάπη. Έτσι δίνονται τρία φάρμακα. Η εγκράτεια, η προσευχή και η αγάπη. Αυτό αφορά τον χώρο της καρδιάς του ανθρώπου μέσα στον οποίο συντελέστηκε το γεγονός του τραύματος και της έχθρας.

**(συνεχίζεται)**